Ч. 242. Пятниця 26 жовтня (8 падолиста) 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій го дині по полудни.

Редакция і **Адміністрация**: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Справа діюрністів. — Французи на турецкім острові Мітилене.)

Комісия буджетова ради державної радила вчера над справою діюрністів. Комісия і правительство суть за тим, щоби залагодити справу користно для діюрністів а ціла річ лиш в тім, звідки взяти покритє на видатки, які потягнув би за собою закон о діюрністах. Підчас дискусиї заявив насамперед пос. Е. Абрагамович, що противить ся резолюциї підкомітету, котра домагає ся стабілізациї екзекуторів податкових. — Міністер фінансів Бим-Баверк сказав, що правительство стоїть притім, що по ухваленю закона треба дати покритє для того нового досить значного видатку і що треба усунути колізию межи законною стабілізацією діюрністів а законом з 1872 о войскових цертифікатах. Пос. Абрагамовичеви сказав міністер, що закиди піднесені против екзекуторів, скоро єму будуть предложені, розслідить і переконає ся що єсть. — По промові Є. Е. пана міністра скарбу заявив посол німецкий Штірґ що він і єго товариші будуть голосувати за законом з застереженєм, що знайде ся покритє. — Посол Абрагамович Евг. відповів міністрови, що жалі на екзекутників в краю суть загальні, і длятого він порушив сю справу, а тепер вносить резолюцию, взиваючу правительство, щоби як найскорше завів в дорозі законодавчій зреформоване поступованя для екзекуций податкових, в цїли увільненя від екзекуциї движимостий конче потрібних для дому і господарства, та щоби правительство постарало ся о ліпший персонал екзекуцийний. — Сю резолюцию підпер і посол Барвіньский.

Підкомітет виготовив проєкт закона о управильненю і підвисшеню платнї канцелїстів і діюрністів. Найважнїйшою точкою того проєкту єсть, що іменованє діюрністів має відбувати ся дотичною властию через розписанє конкурсу. Число постійних діюрністів має виносити поки що 8000, але то число відповідно до потреби може бути змінене. — Платня діюрністів може бути розложена на 4 кляси, відповідно до місцевости. В найнизшій клясі буде она виносити від 3 до 6 літ служби: 900 К.; — від 6 до 10 літ: 1.020 К.; — від 10 до 15 літ: 1.140 К.; — від 15—20 літ: 1.260 К. Діюрністи зі службою понад 20 літ 1.380 К. — Слїдуюча кляса: Від 3 до 6 літ: 960 К., а опісля 1.080, 1.200, 1.320 і 1.440 К. — В дальшій клясі відповідно до літ служби: 1.800, 1.200, 1.320, 1.440 і 1.560 К. — Найвисша кляса: 1.200, 1.380, 1.560, 1.680 і 1.800 К.

При властях централних може бути признана діюрністам висша платня, а літа служби мають бути вчислені перед іменованем канцелїстом так само також до емеритури, котру мають діюрністи так само, як і вдовиці та сироти по них. Против виповідженя служби прислугує право жалоби. Речинець виповідження 6 місяців, а по упливі тих 6 місяців мають відправлені діюрністи одержати тримісячну платню, яко відправу, і зворот всїх вкладок на емеритуру, з 4 проц. відсотками. Проєкт сей предложив референт пос. Штайнвендер. Крім того предложив він ще резолюцию, взиваючу правительство, щоби оно в такім случаю, коли би закон перед днем 1 січня не міг війти в житє, в дорозі розпорядженя управильнило тимчасом справу судьби діюрністів. — Міністер заявив опісля знову, що правительство під взглядом фінансовим не противне закінченю цілої сеї акциї коли рівночасно буде подане покритє. Відтак звернув міністер увагу на то, що діюрністи по 3 до 6 літах служби мають стати дефінітивними урядниками, отже дістати посади застережені в законї о цертифікатах для вислужених войскових.

Більша часть членів комісиї заявила ся против покритя видатків виходячих із ухваленя сего закона, податком від білєтів зелїзничих. Пос. Дершата предложив наконець, щоби замість іменувати діюрністів в пізнїйших роках урядниками, роблено з ними контракти службові забезпечаючі їм пенсию і емеритуру як урядникам державним.

Француска ескадра Середземного моря приступила вже до акциї против Туреччини і заняла на острові Мітилене три порти а рівночасно і забрала там доходи з мита на користь французкого правительства. Французскі ґазети доказують, що Франция поки що не наміряє заняти ніякий инший турецкий остров в еґейскім мори, анї також не думає конфіскувати на свою користь мито в Смирні.

Остров Мітилене, званий в старині Лєсбос, єсть одним із найбільших і найважнїйших островів в Еґейскім мори. Він належить до так званих йоньских островів або Спорадів,

---

27,

СІЛЬСКІ ПАВУКИ.

(З польского — Клим. Юноши.)

ГЛАВА XII.

описуюча, як пані Малка почала тратити терпеливість, за чим Власій Покшива ходив в дорогу і як тітка Ґертруда, не годячи ся ні на що, годила ся на всьо.

(Дальше.)

— Чого пан так спішать ся? — питає Малка. — Прошу відпочати; може пан покріплять ся, маю сьвіжі сардинки з Варшави. Який то товар, пан самі пересьвідчать ся! Я дуже дивую ся! Як пан вигляд ають, які змінені. Де подів ся тамтой пан Рожаньский, мій пан Рожаньский? — додала усьміхаючись. — Пан мають якусь журбу, пан злі, певне о ті позви? Щоби я була знала, що пан то возьмуть до серця, то ще почекала би.

— Треба було почекати — відповів — а не входити менї в дорогу, саме тепер, коли я близький....

— Я тої близькости не розумію: заєдно о ній чую, а якось нема нічого....

— Буде.

— Дай Боже, желаю панови; пан не знають, яка я для пана прихильна, і не від нині — додала вітхаючи. — Нераз пан менї кажуть, що я красна женщина; а навіть дуже часто від пана таке слово чула. Чи в хорошій женщині може бути зла і бридка натура? Пан не знають, пан не міркують, кілько я маю для пана прихильности. Най пав не спішать ся, най-но оповідять, як там іде в Березівці. Ах, для мене то сумно!

— Для вас?

— Не маю що два рази повтаряти. Хто оженив ся, той і змінив ся. Пан будуть тут рідким гостем, я не буду пана так часто бачити, не буду тілько торгувати, що тепер. Буде сумно.... Зі всїх панів, які тут у мене бувають, пан були найприємнїйші.... пан, лише пан. Ми часом порозмавляли, часом пожартували, тепер бідна Малка не буде мати до кого слова промовити...

Усьміхала ся, показуючи рівні, білі зуби, кидаючи значучі погляди, але молодий чоловік приймав то байдужно; був засумований і знеохочений.

Коли відходив, Малка обиджена в своїй гордости, кинула за ним грізний погляд і проклін.

Справедливо сказав свого часу один учений, що чорт, вибравши собі за спільничку жінки, перед усїм наповнює єї гордостию; то є єго головний материял, єго основа, а проче, то лиш додатки.

Саме в Малці обурила ся гордість, і коли би Мойсьо Фіш міг читати в гадках своєї жінки, то дрімаючий в нім лев збудив би і рикнув в радости. Але учений Мойсьо не умів такого читаня. Замітив лиш, що Малка дуже зла і загнївана, що виторгала за уши послугуючого в склепі жидика, а свою кухарку обкинула градом страшних проклонів.

Мойсьо несьміло спитав о причину гнїву, а почувши коротку відповідь: „Іди до чорта!" — вдоволив ся тим і пішов на ринок, де звичайно можна було дізнати ся о всїх новинах дня.

В Березівці ішло всьо на око звичайним ходом. Софійка була чим раз сумнїйша, і тітка Ґертруда перестала єї потїшати.

Про пана Станислава тілком не згадувала, помимо, що два рази їздила до єго матери на Майдан.

О чім там радили і що урадили, не могли панни довідати ся, але то якимсь способом викрило ся, що посилали по діда Власія.

І то також вийшло на верх, що Власій був, що пані Завадска наповнила єму торбу ріжними припасами, що обі з тїткою Ґертрудою довго єму щось оповідали, і що зараз по тім дід пішов, і як пішов, таки пропав, як камінь у воду. Кілька тижднів минуло, а Власія нї на лїк.

Борецкий запрошував сестру чим раз частїйше на конференциї.

— Пані сестро — говорив — треба з тим женихом раз скінчити. Ґадаю, що сама бачиш, що буде добре?

— Атже а вже братови сказала, що годжу ся на всьо. Ти отець, отже рад би дитину зробити щасливою. Спершу я противила ся, але подумавши, бачу, що непотрібно. Твій розум і твій досьвід шаную.

— І то мене найбільше тішить, дорога сестро — сказав, цїлуючи єї руку, — то мене найбільше тішить, що годимо ся разом. Пані сестра для моїх дїтий як друга і найліпша

котрі розкинені по під береги Малої Азиї. Остров займає 1750 квадр. кільометрів землї і має 40.000 жителїв понайбільшій части Греків. Мітилене замикає і отвирає приступ до міста Смирни та має дуже велике значінє стратеґічне, бо на случай війни може остров служити за найдогіднїйшу операцию против Дарданелїв та Константинополя з одної сторони, а з другої, забезпечити догідну дорогу хочби для великої армії до Мал. Азиї. На чім справа закінчить ся, годі знати; покищо французке правительство каже, що не думає викликувати війни, схоче лиш султана зробити податливим для жадань Франциї.

Новинки.

Львів дня 7 го падолиста 1901.

— З армії. О. Михайло Куневич, гр.-кат. войсковий протоєрей (Militär Erzpriester) стационований у Відни, з днем 1-го надолиста 1901 р. по 40-лїтній службі яко войсковий душпастир, зістав спенсионований, одержавши з тої нагоди лицарский хрест ордена Франц Йосифа І. і замешкав у Відни. На его місце іменовано войсковим протоєреєм греко-кат. о. Димитрия Папиа, сьвященика і почетного протоєрея (з правом ношеня червоного пояса) гр.-кат. (румуньскої) епархії Самош-Унварскої, стационованого в Германштадтї, войскового капелана з 34 лїтами служби войскової. — О. Остроживьский Александер, войсковий капелян І. кляси, стационований в Ярославі, перенесений до Відня, обійме душпастирство войскове по о. Куневичу. — На опорожнену посаду войскового капеляна до перемиского округа невдовзї наступить іменоване о. Иосифа Кипакевича, катедрального сотрудника з Перемишля.

— З перемискої епархії. Канонїчну інституцию одержали оо.: Вол Ольховий на Береги дільні, Вол. Утриско на Свараву нову, Ант. Макар на Уйковичі, Петро Перчиньский на Райтаровичі. — До канон. інституциї візвані оо.: Юл. Гумецкий (старший) на Вербіж і Емил. Трешневский на Хоробрів. — Увільнене від конкурсового іспиту одержав о. Діон. Мохнацкий нарох в Мохначцї нижній. — Завідательства одержали оо.: Григ. Іваницкий в Олешицкій Воли, Йос. Каранович в Теглові, Висаріон Кулик Ч. С. В. В. в Дрогобичи і Онуфр. Бурдяк Ч. С. В. В. в Жовкві. — О. Ант. Демчук іменований провіз. катихитом при мужеских школах виділових в Сокали. — О. Конст. Вандзіляк, духовник семинариї духовної, іменований защитником в супружескім суді. — Завідательство в Добрянах одержав о. Ів. Камінський.

— Загальні збори ґімнаст. тов. „Сокіл“ у Львові відбудуть ся в недїлю дня 17-го падолиста 1901 р. о 4-ій годині пополудни в льокали „Сокола“ ул. Підвале ч. 7. Порядок зборів: 1. Відчит протоколу. 2. Справоздане з дїяльности старшини за послїдний рік. 3. Справоздане ревізийної комісиї. 4. Вибір голови, 2 заступників і 9 членів старших. 3 заступників, 6 членів старшини і 3 настоятелїв вправ. 5. Внесеня і інтерпеляциї.

— З тов. „Львівский Боян“. Загальні збори членів товариства відбудуть ся в пятницю дня 22 падолиста с. р. з таким дневним порядком: 1) Справоздане з дїяльности виділу за рік 1900/1. 2) Справоздаe контрольної комісиї. 3) Вибір виділу. 4) Внесеня.

— Огні. В громадї Руданцї, львівского повіта, вибух оногди пожар, що знищив 15 загород селяньских з усїми будинками і земними плодами. Шкода виносить 13.241 К. — Дня 27-го жовтня погоріло в Лисци старім, богородчаньского повіта, 7 селяньских загород, вартости 4200 К.

— На смерть засипані. Текля Керникевич і Іван Витовский, селяни в Межибірцях, станиславівского повіта, копали оногди глину на горі приналежній до двірского обшару. В часї їх роботи обірвав ся великий кусень глини і засипав нещастних, так, що на місци погибли.

— Карна розправа против Івана Будкевича, що обікрав був недавно банк Йонаша у Львові, розпічне ся перед трибуналом судиїв присяжних дня 29 надолиста с. р.

— Огонь. Дня 31-го жовтня с. р. о півночи вибухнув огонь в хатї Рахмиля Еренкранца в місточку Сухоставі, повіта гусятиньского. Огонь розширив ся так борзо, що обняв ще пять хат місцевих жидів та наробив шкоди в будинках і товарах на 14.000 К, з чого було заасекурованих лиш 5250 К. Три доми не були зовсїм асекуровані. Підозріного о підпалене Фердинанда Ерда з Яблонова відставлено до суду карного.

— Движима азбука, — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до переховання і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцеляриї Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропігійский (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука“ повинна находитись безусловно в кождій народній школї.

Катастрофа на зелїзници. Болгарска агентия телеграфічна доносить: Вчера о 7-ій год. вечером на стациї Горияк-Баня при шляху зелїзниції Софія-Радомир наїхав поїзд товаровий на поїзд мішаний, котрий як-раз виїзджав зі стациї. Два послїдні вагони поїзду мішаного наповнені подорожними, розбило ся на прах. Пятеро людий згинуло на місци, 3 єсть тяжко ранених, а 20 легко.

— Бійка над гробом Спасителя. З Єрусалима доносять, що там в церкві гробу Спасителя прийшло межи католиками а православними до кровавої бійки. А о що? — Се річ характеристична для 20-го столїтя і для християн взагалї: бійка пішла о — с м і т є. Католики хотїли кілька разів замести часть подвіря окружаючого церков, а православні опирали ся тому, доказуючи, що лиш они мають до того право. З обох сторін єсть богато ранених; 5 Францісканів так побито, що їх житю загрожує небезпечність. Коло гробу Спасителя стоїть завсїгди турецке войско, котре не допускає до бійки християн між собою, але сим разом не могло оно дати собі ради, бо несподїванно збігло ся за богато людий з обох ворожих собі таборів.

— З ґімнаст. товариства „Сокіл“ у Львові. Вправи членів розпочали ся дня 1-го жовтня в днях як давнїйше, т. є. ві вторник, четвер і суботу від 7—8 год. вечером. Наука боробництва відбуває ся в тих самих днях, що вправи, від год. ½7—7. О год. 8-ій відбувають ся вправи довільні. Вправи учеників розпочали ся вже дня 15-го вересня, записувати ся ще можна до дня 15-го жовтня. Виписи так членів як і учеників відбувають ся щоденно від години 7—8 вечером в „Соколї“ ул. Підвале ч. 7.

мати, отже боліло би мене, колиб така важна зміна в житю Софійки мала стати ся без волї пані сестри.

— Вже ти мене, пане брате, не хвали, бо я на то не лакома, а навіть не люблю.... Стало ся; віддаємо Софійку і тепер треба гадати о приготовленях.

— Я гадаю, що можна дати Рожаньскому пізнати, аби осьвідчив ся.

— А щож так пильного?

— На що зволїкати? Він вже собі, як чую, устроїв домок, мабуть навіть дуже хорошо і всьо цїлком повідновлював, купив меблї. До того як бачу привязав ся до дївчини і схне з дожиданя і непевности....

— То найменша річ. Кілько я знала молодих людий в подібнім положеню, всї схли, але ще не лучало ся менї бачити нї чути, аби котрий справдї ізсох — отже й єму нїчого не буде. Не бачу нїякої причини до поспіху.

— Однако....

— Відомо братови, що Софійка не дуже прихильна тому женихови.

— То романси, пані сестро, поезия!

— І на то годжу ся, правду брат каже, але чого страшити дївчину перед часом? Нехай привикне до гадки, зжиє ся з нею. Однако то найменша річ. Каже пан брат, що така молода дївчина то дитина і не може мати своєї гадки — і на то годжу ся, так дуже, що навіть ту точку в розмові поминаю. Але суть ще инші, важнїйші річи.

— На примір?

— Пан брат розуміє, бо цїле житє держав ся того правила, що всьо треба робити розважно, по господарски; не на галай-балай, прихапцем. Він вже устроїв дім, а ми ще нїчого не приладили.

— Гроші-ж суть....

— Дуже перепрашаю пана брата; суть і не суть.

— Як же? Чейже я знаю, що маю в кишени?

— Я-ж так кажу. З одної сторони гроші суть — з нашої сторони, а зі сторони пана молодого доси, нема ще нїчого....

— Буде....

— І на то годжу ся. Але доси нема. Нехай-но поладнає насамперед інтереси, нехай відбере спадщину, а бодай нехай викаже ся тим чорно на білім; бо, бачить пан брат, я хоч жінка, а може саме тому, що я жінка, вірю лише своїм очам. Що на місяци, чи за горами то мене мало обходить; що маю мати, хочу мати на столї, перечислене, як годить ся. Менї здаєть ся, що давнїйше і пан брат мав таку саму гадку, тому не було случаю, аби хто тебе пошив в дурнї, бодай за моєї памяти. Від часу як я в Березівцї і як веду то бідне господарство домашне, не лучило ся, щоби при якім небудь інтересі обдурив хто пана брата. Нїкого брат не скривдив і нїкому не дав ся скривдити. Надїю ся, що й при віддаваню дочки так буде. Що брат дає, то явне і видне; нехай же пан молодий також явно і довідно викаже, що має.

Той доказ був найусішнїйший, але ще не послїдний, бо тїтка постановила вичерпати відразу всї причини.

— Вкінци, пане брате — сказала — і я не можу дати себе завстидати.

— Завстидати?

— А очевидно. Я сказала зараз на вступі, скоро лиш прибула до тебе, що ти маєш гадати о вінах для дочок, а я о виправах. Все додержую слова, то й тепер не зроблю инакше. Софійка має дістати виправу порядну. Годжу са на всьо, що пан брат говорить, але на виправу треба менї часу і гадаю, що пан брат увзглядпить мою просьбу.

— Яку?

— Лишити менї трохи часу. То не дрібниця купити, ушити, поспрявляти. Панна Борецка, хоч дочка посесора вивезе з дому більше скринь і куфрів, як неодна дїдичка. На то я гріш до гроша збирала і не повстидаю ся. Годжу ся у всїм з гадкою пана брата, але я для себе що-до жіночих річий мушу мати свободу.

Рожаньский бував майже кождого дня і все заставав Софію сумну і мовчаливу, як камінь, крім того мов вояк на вартї, все була при нїй або тїтка, або Ядвиня, а найчастїйше обі разом і як найвічливійше старали ся бавити молодого чоловіка безнастанною розмовою

Не могучи нїяк порозуміти ся з панною устно, порішив молодець полагодити річ письменно.

Коштувало то єго богато працї. На найкрасшім папері, який міг найти в Чорнім болотї, виписав зізнане своїх чувств і благав о відповідь.

Софійка не отвираючи куверту, віддала тїтцї Ґертрудї.

Стара панна велїла подати собі окуляри, папір, чорнило, перо і величезними буквами написала тї слова:

„Моя братаниця так вихована, що не приймає листів від молодих людий. Лист перозпечатаний і нечитаний звертаю і маю надїю, що не дасте менї більше нагоди пригадувати вам, що ваше поведене невідповідне. —

Ґертруда Борецка“.

Три дни Рожаньский не показував ся в Березівцї, четвертого приїхав, аби перепросити стару панну і затерти вражінє, яке зробив на нїй его лист.

Панни цїлком не показали ся. Борецкого не було дома, в гостинній дожидала его сама тїтка.

Рожаньский від разу приступив до річи. Перепросив, признав паннї Ґертрудї, що зробив зле, але рівночасно оправдував ся, що инакше не міг поступити.

— Я зле зробив, то правда, але не жалую того. Саме той нещастний лист дає менї

— **Борба з розбишаками на зелізници.** З Москви доносять, що недалеко стациї Берендєво, на шляху зелізници Ярославл-Москва напала ватага розбишаків на поїзд і хотіла висадити его з шин, щоби тим лекше можна его обрабувати. Розбишаки добували ся до ваґонів а служба зелізнича стала до них стріляти. Остаточно розбишаки побачивши, що не дадуть собі ради, повтікали.

— **Самоубийство.** Вчера о год. 9 перед полуднем кинулась з ґанку II поверха на подвірє дому при ул. Глубокій ч. 9 Клявдия Розмуска вдовиця по професорі ґімназияльнім з Кракова і в дві години опісля померла. Причиною убийства був розстрій нервовий.

— **Похибка** лучила ся у вчерашнім фейлетоні. Именно подане оповідане Гоча становить цілість і длятого злишна була замітка на кінци: „дальше буде“.

Оповіщене.

Всі господарі признають, що у нас дотепер обходжено ся з сіножатями по мачошиному і визискувано їх в користь ріллі. Бо коли хемічні засоби ріллі підпомагають ся всякими погноями, то з сіножатий завсігди лиш бере ся і бере ся, а в заміну за те нічого їм не віддає ся. Поступові господарі поправляють сіножати боронованєм на тоє, щоби з них здерти мох і до кореня допустити воздух і сьвітло, і додають ще навозів — чи то компостів, чи то каїніту, з примішкою бодай четвертої части томасини. Так поступаючи декотрі господарі сего року косили сіно по три рази, і узискали не лиш кошти вкладу, але і дуже добре сіно поживне. Тепер в осени як раз є час сіяти каїніт і томасину, бо чим дальше під весну, то пожиток з тих навозів значно менший, а на весну каїніт є навіть шкідливим. Товариство „Сільский Господар в Олеську“ спроваджує для своїх членів тепер оба тоті навози; ціна каїніту за 100 кільо по 1 зр. 30 кр., а томасини (з 18 проц. квасом фосфоровим) около 4 зр. Протоє П. Т. Члени Товариства зволять як найскорше — найдальше однак до 20 падолиста с. р. — з своїми замовленями зголосити ся до Впр. о. Ал. Левицкого, пароха в Олеську, надсилаючи рівночасно — на каїніт цілу готівку, а на томасину бодай половину, яко задаток. Для членів товариства з повіта брідского, коли буде відповідне число зголошень, спровадить ся згадані навози або до Бродів, або до Заболотець, а для членів близших Олеська до стациї Ожидів.

Виділ товариства „Сільский Господар в Олеську“.

Штука, наука і література.

— З Коломийки на фортепян, уложив Антон Кужела. В Чернівцях, накладом університетскої книгарні Г. Пардіні. Ціна 1 К. 50 с.

Телеґрами.

Париж 7 падолиста. Figaro доносить, що Туреччина зажадає помочи від Анґлії против демонстрациї французскої фльоти, але Анґлія не порадить нічого, бо Фуанция не думає забирати чужі землї.

Інсбрук 7 падолиста. Італїяньскі студенти на університеті хотіли вчера кілька разів демонструвати, але демонстрация не удала ся. Сенат академічний постановив перервати виклади на виділах сьвітских і замкнути будинок університетский.

Пекін 7 падолиста. Славний хіньский муж державний, Лї-Гун-Чан, котрий довів хіньску державу до згоди з европейскими державами, помер по довгій недузї.

Париж 7 падолиста. Аґентия Гаваса доносить, що француска ескадра станула вчера коло острова Сіра (межи Кіклядами).

Курс львівский.

Дня 6-ого падолиста 1901.	платять К. с.	жадають К. с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	525·—	535·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	380·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	518·—	528·—
Акциї гарбарні Ряпів	—·—	100·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	420·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	89·30	90·—
Банку гіпот. 5% преміов.	109·50	—·—
Банку гіпот. 4½%	97·10	97·80
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв. .	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	93·—	93·70
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	93·20	93·90
„ „ 4% льос. в 56 літ.	90·10	90·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	96·10	96·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·—	101·70
„ „ „ „ 4½ %	98·50	99·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	92·60	93·30
„ „ м. Львова 4% по 200К.	87·30	88·
IV. Льоси.		
Міста Кракова	75·—	80·—
Міста Станиславова	—·—	—·—
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	48·—	49·—
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	23·50	25·—
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	23·10	24·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	55·—	60·—
Базилїка 10 К (Курс віденьский)	15·60	16·60
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	7·—	6·50
Сербскі табакові 10фр (Курс віденьский)	8·—	10·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·17	11·35
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·—	117·50
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане.

— **(Віденьске товариство огрійниці і добродійности).** З року на рік стає наплив глядаючих помочи в часі зимових місяців до огрійниці, де одержують теплу страву і притулок чим раз більшим, так, що віденьске товариство огрійниці і добродійности лише з найбільшим напруженєм може виповнити всі вимоги. Щоби отже підперти гуманітарне стремленє того товариства, уділило єму ц. к. міністерство скарбу дозволу на устроєнє льотериї з льосами на 1 К, котра обіймає 2300 виграних і головну виграну в квоті 40.000 К. а котрої тягненє відбуде ся дня 16 січня 1902

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий**

згоду виявити перед панею добродійкою то, що від давна хотів висказати. Люблю панну Софію і буду найщасливійший, коли за дозволом вітця і пані добродійки схоче стати моєю жінкою...

— То ви просите о руку Софійки? — спитала, прибираючи вид дуже поважний і не віщуючий нічого доброго.

— Так, пані... благаю...

— Не благайте мене, бо моя гадка в тім случаю не богато значить. Софійка має вітця, але коли до мене обертаєте ся з питанєм, то дам вам радо, не рішучу відповідь, але деякі вказівки, які можуть вам на щось придати ся. Не граймо в піжмурки, ваші часті відвідини дали нам пізнати, о що розходить ся і ми говорили з братом о тім. Брат для вас прихильно настроєний...

— О, дякую...

- Даруйте, доси ще нема за що. Брат мій любить вас навіть і не мав би нічого против того, щоби ви стали его зятем; але Софійка ще надто молоденька... знає вас так мало...

— Я постарав ся би, аби єї зробити щасливою.

— Не сумніваю ся о тім, але не треба ділати поспішно. Я для вас більше прихильна, як гадаєте і дам вам добру раду. Заждіть якого пів року і не накидайте ся за той час Софійці, а брата не просіть о єї руку. Софійка привикне за той час до вас, осьмілить ся, а брат буде міг відобрати із щадниці капітал, призначений на віно... Майте надію і ждіть терпеливо...

Рожаньский подякував за добру раду і вийшов заганяючись, мов пяний.

— Пів року!...

ГЛАВА XIII,

в котрій бесіда о клопотах Васонжка і недоли Рокити; тут також бесіда о глубокоумних поглядах Ушера Енґельмана.

Найтяжшим буває звичайно початок; але як по раз зачне ся, то вже йде. Досьвідив того на собі Валентий Васонжек, бо доки лиш відгрожував ся Кобілці, нічого не ішло, але від коли розпочав процес і став его підцирати, то рублі не ішли, але летіли як птиці; один другого доганяв, переганяв, аж дно в мішку стало чистеньке як скло.

Кожда справа тяжка і клопотлива, але межева справа може найтяжша, бо тут і докази і реєстри і виводи від діда прадіда і сьвідки і комісиї на ґрунті і поміри.

Не лише дурна межа але цілий загін того заходу не варт, але що в такім случаю не стілько о ґрунт, кілько о честь ходить, о поставлене на своїм, то обі сторони підпирали процес кілько лиш котра могла і чим могла. Знав Васонжек свою честь, але й Кобілка не дав себе зїсти в каши і був дуже чуткий на честь, отже як такі два медведі счіпили ся, то вже борба мусіла бути завзята, бо як один так і другий скорше давби собі руку відтяти, око видобрати, як прихилити ся до згоди. Коли зачало ся, то вже нехай кінчить ся, що має коштувати, нехай коштує і хочби навіть прийшло ся з торбами піти, коби лиш противника розуму научити.

І крім тої справи о межу, почали між ними витворювати ся і инші цілком нові. Кобілка, побачивши теля Васонжка на своїм ґрунті, убив его каменем; Васонжек же поскручував голови шістьом гусям Кобілки — то вже дві нові справи. Васонжкова з Кобілчихою перемовили ся при кирници і трохи поганьбили ся — третя справа. Васонжек побив Кобілку — знов справа і так зі справи в справу ішло і чим раз більше мотало ся а видатки росли.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).